

PhS TIBOLD SZABINA

Energiarezgések megérzése, felismerése a minket átölelő világban

A világmindenségben minden energikus valóság vibrál, rezonál, s e rezonancia az, ami életjelt ad a végtelennek. A legapróbbtól a leghatalmasabbig, már amit mi aprónak és hatalmasnak el tudunk képzelni, mert minden dimenzióban és irányban a végtelenség törvénye uralkodik. Amikor a tudomány kijelentette, hogy az atom a legapróbb részecske (én még így tanultam), az elektronmikroszkópok megcáfolták ezt az állítást. Az egyik legérdekesebb emberi felismerések egyike, hogy 'semmi sem az, aminek tűnik'. A mindenség felépítése szabálytalanul szabályos. A természet adta struktúrákban kódok vannak elrejtve. Mint ahogyan a kavicsban felismerhető a kő, a kőben a szikla, a sziklában a hegy, úgy a falevélben a fa rajzolata, az atomban pedig egy naprendszer is felismerhetővé válik. Az energia csudálatos életerő, s mi, energia-lények, képesek vagyunk a körülöttünk lévő lények és tárgyak rezgésének, kisugárzásának megérzésére, felismerésére, kezelésére. Ebben a különleges adottságunkban rejlenek azok a képességeink, melyekkel „együtt rezonálhatunk” a minket befogadó világgal. A zene rezgéhullámai az érzelmeinken táncolnak. Nem tudjuk, hogy egy melódia, vagy zenemű miért vált ki belőlünk érzelmi reakciókat, miért kapcsolunk momentumokat bizonyos hangokhoz, dalokhoz, művekhez, csak azt tudjuk, hogy egy-egy hangzat megmozdít, felemel, vagy le-sújt minket érzelmileg. Már említettem a Liszt Ferenc második rapszódijával kapcsolatos 'extraszenzory' élményemet, mely kiemelt megrögzött valóságomból. Elképzelem, hogy abban a pillanatban, amikor ezt az élményt átéltem, a saját rezgésszintem és a zene rezgéhullámai a limbikus rendszeri érzékelésben megnyitotta a tobozmirigyem „csillagkapuját” egy finomabb, magasabb rezgéhullámú percepcióba, ezért voltam képes azokban a percekben megélni a zene emelkedett szintű rezgéhullámain. Messze vagyok attól, hogy ezt tudományos szinten meg tudjam magyarázni,

de már az is, amit tudok a rezgésszintekről, ezt látszik igazolni.

Tudjuk, hogy a mindenségben minden energia és az energia különböző rezgésszintjei manifesztálják az anyagot, és így a lélekfényt is. A fény valóságértéke olyan felbecsülhetetlen, mint maga a Mindenség. Egy nagyon szép és jó előadás-csokron vettem részt Egerben, melynek átfogó címe a Fény volt. Ami a legjobban megragadott, az Pócsa Alfréd gyönyörű olvasata volt, s abban is Jézus fény-születése, mely a számunkra elképzelhető legmagasabb rezgéhullámokon valósult meg.

„A British Múzeumban őriznek egy apokrif evangéliumot, mely Jézus születését írja le egy szülésznő látásán keresztül, aki megvizsgálta Máriát szülés előtt és utána is, és szűznek találta. A helységben, ahol voltak, egyszer egy fénysugár jelent meg. Pontosan nem nevezi ugyan meg az eredő fényt, de a leírás alapján Mária testéből sugárzik ez a fény, egyre erősebb lesz, majd egy gömbalakot ír le, és a fénygömb elkezd emberi formát önteni, egy csecsemő formáját. Ez a csecsemő abban különbözik a többi csecsemőtől, hogy nem fölsírt a születéskor, hanem csodálatosan mosolygott. Mosolya lelket gyönyörködtető volt. A szülésznő odament, megfogta, és a gyermeknek nem volt súlya. Így született fényből e földi világra a Világ Világossága.”

Mint tudjuk, a Torinói Lepel megőrizte Jézus utolsó Fénnyé változását, Ahogy született fényből, úgy halála végső pillanatában újra fénnyé vált, vagyis egyesült az örök fénytestével. Ezzel az utolsó földi aktussal bizonyította a lélek örökkévalóságát, vagyis az örök élet ígértét.

A magyar Királytükörök ásványainak kémiai és strukturális felépítéseinek rezonanciái nagyon magas vibrációs szinten mozognak. Ha az ember kristályokkal veszi körül magát, akarva-akaratlan a saját rezgésszintjét is emeli, hozzájuk kíván igazodni a testünk. Ez

az önkéntelen belső vágy a rezgésszinti asszimilációra nem csak a kristályokkal, hanem a bennünket felemelő, vagy lesújtó érzelmi rezonanciával is képes a lényünket azonosítani: *egyesíteni, felemelni, vagy maga alá temetni*. A rezgéshullámok éppen olyan elsőpröök, mint a vízhullámok, s mivel a testünk több mint 2/3 része víz, biztosra vehetjük, hogy minden rezgéshullámmal valamilyen módon mi is rezonálunk, hiszen a víz átenged és kapcsolatot teremt. Masaru Emoto vízmolekulákat figyelt meg és fényképezett le elektronmikroszkóppal. Csodálattal fedezte fel, hogy a vízmolekulák megváltoztak környezeti hatásokra, úgy a szeretet kifejezésére, mint a gyűlöletre (idézet Gyárfás Ágnes *Vizek Könyve* c. művéből).

Fény és optika

„A fény az emberi szem által érzékelhető elektromágneses sugárzás, amely egyaránt rendelkezik hullám- és részecske-tulajdonságokkal. Egysége a foton, egy olyan részecske, amelynek tömege nulla, sebessége pedig a fénysebesség. Három fő tulajdonságát ismerjük, melyek közül az **intenzitását** érzékeljük fényerőként. A **frekvencia** az ember számára a színekben válik érzékelhetővé. Harmadik tulajdonság a **polarizáció**, azaz az elektromágneses rezgés iránya, amelyet az emberi szem nem érzékel, de sok állat, főleg a rovarok igen. A látható fény frekvenciája a 350 és 750 nanométer közötti tartományba esik.

E pillanatra képzelj el, milyen lenne szélesíteni a 'látómezőnket'. Látnád a spektrum infravörös szakaszát, vagy a röntgent, vagy akár mindent egyszerre. Egészen máshogy festene a világ. Persze agyad így feldolgozhatatlan mennyiségű információhoz jutna, és rövid úton megőrülnél, de addig is sokkal több részletet látnál a környezetedből.

Most itt megállítjuk a tudományt egy pillanatra, és összehasonlítjuk a táltosok Látó adottságával. Tökéletes példa számunkra, hogy amint az ember adottságai szélesednek, annál többet képes látni a valóságok spektrumán. A táltos azzal, hogy át tud siklani egyik világból a másikba, aktiválja olyan szuperhumán képességeit, melyek segítségével képes a

valóságát megváltoztatni, a rezgéshullámait emelni, miáltal a fényt este érzékeli mind azt a csodálatos megvilágítást, melyre a fény frekvenciái utat engednek számára. Nem örül meg, hiszen szinte egyé válik az infinitum lehetőségeivel, melyeket táltosi látása szimbolikus módon interpretál. Szimbólumok gazdagsága tölti fel azt a világot, melyet fizikai érzékeinkkel nem tudunk megérinteni, csak különleges érzékeinkkel, melyek átlépik a háromdimenziós határainkat. Csak úgy vagyunk képesek 'látni', ha a fényt estünk frekvenciája emelkedik, és tudatunk átszárnyalja a fizikai lét határait. Az ilyen állapot inspiráló és felszabadító. Hogyan tudjuk megérezni ezt az energikus felgyorsulást, vagy esetlegesen a lelassulását?

Érdekes módon, a görög mitológia legfontosabb alakjai a Múzsák. A Múzsák rezgés és frekvencia megtestesítői, irányítói és harmonizálói. Mondhatnám minden, ami fizikai síkon működik, a Múzsák inspirációjára fel-emelkedik.

A múzsák (görögül Muszai (Μουσai): eredeti jelentése 'hegy') a görög mitológiában a **mítoszok megtestesítői, a költészet, a zene, a tánc és a tudományok istennői, az emlékezés és az improvizáció ihletői**. A múzsák első lakhelye az Olümposz alatti síkság, Pieria volt, csak később lett a Boiótiai Helikon-hegység, Apollón kultuszának székhelye, utóbb a Parnassosz-hegy alján Delphoi. Más források szerint vízi nimfák voltak, akik szívesen időztek Helikón és Pieria tiszta forrásai és szép vizű folyói közelében, ezért a múzsák mellett Pieriszeknek is nevezték őket. Hésziodosz Theogónia című műve alapján a múzsák Zeusz főisten és Mnémoszüné, az emlékezés istennőjének leányai voltak. Alkman és Mimnermosz i. e. 7. századi lírai és elégikus költeményeiben alakjuk ősi: Uranosz és

Gaia gyermekeiként jelennek meg. Pauszaniasz görög történetíró és földrajztudós nézete szerint pedig a múzsáknak két generációja létezett: az első Uranosz és Gaia gyermekei, a második pedig Zeusz és Mnémoszüné lányai. Gaia és Uranosz gyermekeit nemcsak múzsáknak, hanem Titanusoknak is nevezték.

„A szépség igazság” mondták a görögök, s a Múzsák létezése ezt igazolni látszik.

Kleio, Eutherpé és Thaleia

A MÚZSÁK

A görögök a költészetet a Múzsák ajándékának, a mítoszt a Múzsák által kinyilatkoztatott igazságnak tekintették. Kezdjük hát a görög mitológia részletes ismertetését a Múzsákkal, mint ahogy a görög mitológia két nagy meghirdetője, Homéros és Hésiodos is a Múzsákkal kezdték éneküket.

A kilenc Múza nevét már Hésiodos is felsorolja, de csak a későbbi hagyomány osztotta ki közöttük így a szerepet: Kleió (latinosan: Clio) a történetírás, Melpomené a tragédia, Thaleia (Thalia) a vígjáték, Euterpé a zene, Terpsikhóré a tánc, Erató a szerelmi költészet, Kalliópé az eposz, Urania a tudomány, főleg a csillagászat, Polyhymnia pedig a himnusz-költészet istennője.

Hésiodos a Helikónon találkozott velük, de – Homérosszal egyetértésben – olymposiaknak is nevezi őket. A Parnassos hegyén is jelen vannak, ahol a kastaliai forrás vize részécsítette a költészet és a jóstehetség adományá-

ban azt, aki ivott belőle. Észak-Görögországban a Pindos hegyén és a Tempé-völgyben tanýáznak, meg a Tempé-völgy közelében, Pieriában, amiért Pieriseknek (Pieridáknak) is hívják őket. Általában a hegyekben, a kristálytisza források és szépvízű folyók vidékén, a természet ihlető közelségében laknak, s templomaik is rendszeren a városon kívül állnak. Szent fájuk a babér. Szent állataik a méh és a kabóca vagy éneklő sáska (görögül tettix, latinul cicada). Maguk is rajzó méhek alakjában vezetik az ión gyarmatosokat új hazájukba, és méhek hozzák el a Múzsák ajándékát, a méz-édes hangot a kiválasztott gyermeknek a Pindaros-legendában. A cicada pedig ember volt, aki a Múzsák iránti szerelemből változott a szépszavú, kedves kis állattá, hogy mindig „liliomtisza hangon” énekelhessen. Amikor a Múzsák táncolnak a Helikónon, az egész lelkes természet eltelik énekszóval. Zeng a cicada, és dalával a mesére emlékeztet, mintha csak mondaná: „Én is ember voltam, s amíg ember voltam, mindig énekeltem; most, hogy átváltoztam, régi vágyamat az énekszóra megőriztem.” A pacsirták, a fecskék és a hattyúk csapatostul együtt táncolnak az istennőkkel. A természet vad erőin is uralkodnak a Múzsák; ha harsonáik megszólalnak, a Nílus kiáradt habjai visszatérnek medrükbe, folyó lesz újra, ami tenger volt, és a Múzsákkal telnek el áradásig a hullámok. Ők fékezik meg az emberek vadabb indulatait is. Krotón polgárai Pythagoras tanácsára azért építettek templomot a Múzsáknak, mert ők, az összhang, a harmónia, a ritmus istennői biztosítják jelenlétükkel az egyetértést a város polgárai között.

A Múzsák mindig táncolnak, mindig énekelnek és lantjukat pengetik, de mikor meglátják, hogy Apollón már élére áll a karnak, akkor még jobban elnyújtva az éneket, mint előbb, valami csodálatosan összhangzó melódiára zendítenek. Mert Apollón a *Musagetés*, a Múzsák karvezetője. S ez a jelző megilleti Héraklést is, a kemény testi erő isten-emberét, mert az ő ereje szerzett békét a földnek az emberi és állati szörnyetegek uralmától; és mindazt, ami az összhangot zavarja a világban, a görög ember „múzsátlannak”, amusonnak nevezte.

A Múzsák ajándékának a fölényét a nyers erővel szemben Antiopé ikerfiainak, Amphiónnak és Zéthosnak a mítosza érzékelteti. A városfalakat építő ikertestvérek mítosza többnyire egyben a végzetes testvérviszály mítosza is (így Romulus és Remus, vagy Attila és Buda mondája). A vetélkedés motívuma Théba falainak építésénél is fölmerült, de anélkül, hogy a testvérekben féltékenységet keltene egymás iránt. Amphión és Zéthosz pásztorok között nevelkednek, akárcsak Romulus és Remus, s tudnak ők is kegyetlenek lenni, akkor, amikor együtt lépnek fel az anyjukat üldöző Dirkével szemben: a gonosz királynét megvadult bikához kötözve üldözik halálra, illetőleg addig, amíg az kínjában forrássá változik. De mikor Thébában uralomra jutnak és elhatározzák, hogy a védtelen várost fallal veszik körül, vetélkedésük is az összhangot juttatja diadalra. Zéthos rendkívüli ereje hatalmas köveket gördít az építkezéshez, de Amphión lantjának a hangjaira még nagyobb kövek mozdulnak önként és sorakoznak mindjárt az építkezés harmóniáját érvényesítő rendben egymás mellé. Nemhiába volt már a városalapító Kadmos felesége is Arés és Aphrodité gyönyörű leánya, Harmonia. A végzetes testvérviszályt csak egy késői nemzedékre idézi fel Kadmos unokájának, Labdakosnak az unokája, Oidipus, a héthúrú lant hangjaira maguktól felépült városfalak közé. De még az egymás fegyverétől elhulló két testvér, Eteoklés és Polyneikés tragédiájának a tájképi háttere is az ősi harmonia emléket idézi: Théba hét kapuját hol a világrend legmagasabb fokú összhangját kifejező bolygók hetes számával, hol Amphión lantjának hét húrjával hozza összefüggésbe a hagyomány.

A Múzsák megszólítása (latinul: invocatio) a poétika szabályai által megkövetelt kezdete maradt az eposznak szinte napjainkig. Homérosnál ez még bizonyos mértékig vallásos igény volt; szerinte a költő szavaiban a Múzsák nyilatkozik meg, az istennő éneklő Akhilleus haragját, a Múzsák énekel a sokat tapasztalt Odysseus bolyongásairól. A költőt a Múzsákkal, vagy a Múzsákkal szemben (mert néha csak egy, másszor három vagy hét, de legtöbbször kilenc Múzsáról beszélnek forrásaink)

alázatos magatartás kötelezi. A Múzsák istennők, Zeus leányai, az Olympos boldog lakói közé tartoznak. Mindenütt jelen vannak és mindent tudnak, míg a halandó emberek csak távoli hírt hallanak, és semmiről sem volna világos tudásuk a Múzsák nélkül. Homéros említi Thamyrist, a thrák énekest, aki a Múzsákkal merészelt vetélkedni, s ezek büntetésből elvették isteni hangját, némává tették. Maga Homéros úgy érzi, hogy hiába volna tíz nyelve és tíz szája, akkor sem tudná elsorolni a Trója alatt táborozó görög hajókat, ha az olymposi Múzsák, az aegistartó Zeus leányai nem idéznék fel az emléküket. Homályos emlékek ködös és gomolygó hátteréből csak a teremtő ihlet pillanatában emelkedik ki élesen elhatároló vonalakkal, félremagyarázhatatlan világossággal az alkotás, Mnemosyné az „Emlékezet”, Hésiodos szerint anyja a Múzsáknak. A görögök a Múzsák jelenlétének tulajdonították a költői ihlet szubjektív érzésével velejáró biztonságot: a megtalált – és nem kitalált – kép, az egyedül lehetséges és semmi mással nem pótolható szó kielégültségét. Ez a meggyőződés ad az ihletett költő szavának feltétlen hitelt. Ezért szent ember a költő, akire bűn kezdet emelni, s a költő tevékenységének ilyen felfogása mellett egyre megy, hogy autodidaktának, vagy az isteni kijelentés pusztá eszközének tekinti-e magát. Autodidaktos vagyok: „önmagam tanítványa”, azaz nem ember tanított, hanem isten ültette lelkembe a hősi éneket – mondja Phémios, az ithakai énekes, és ezek a szavak parancsolják Odysseusra a kíméletet vele szemben.

„Homérosz: Odüsszeia Első ének:

*Férfiuról szólj nékem, Múzsák, ki sokféle bolygott
s hosszan hányódott, földülván szentfalu Tróját,*
(Fordította: Devecseri Gábor)

Dante Alighieri: Isteni színjáték, Pokol II. ének:

*„Ó, Múzsák, nagy szellem, tiéd ez új dal,
ó lélek, aki írod, amit láttam,
nemességed elválk majd ezúttal!”*
(Fordította: Babits Mihály)

John Milton: Elveszett paradicsom I. könyv

*„Az ember legelső bűnét, s a tiltott
fa gyümölcséből-kóstolást, amely
halált hozott e földre, kint reánk,*

*s kivert az Édenből, míg egy különb
Ember megváltott, s visszahozta üdvünk,
zengd, Múzsá,*”

(Fordította: Jánosz István)

Hogyan tudjuk mi érzékelni a Múzsák ajándékát, megnyitni belső 'táltosi' látásunkat, hogy alkotó lényekké válhassunk Isten teremtő rendjében?

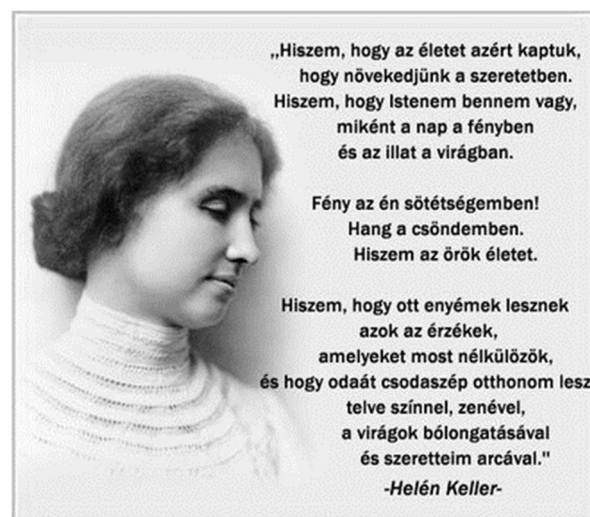
Mindennemű egyéni megnyilatkozás az alkotó szellemében az Isten teremtő rezonanciájában fogan. Azt mondja a biblikus teremtéstörténet, hogy az utolsó teremtmény e földre az EMBER, s teremtette Isten őt a saját képére. Ha ezt a gondolatot vesszük irányadónak, akkor valójában a teremtett ember Isten alkotó ereje, művészetének fénye felé nyújtózkodik. Mi is alkotunk. Talán nem univerzumokat, csak a saját adottságaink keretein belül megteremtjük azt, amit a múzsák inspirálnak lelkünkben. Tejesen mindegy, mi az, ami felkelkesít minket a kreativitásra, legyen az egy főzött étel, mellyel megvendégeljük szeretteinket, vagy egy katedrális, mellyel alkotója a mennyei világot próbálja elérni. Legyen elismert műremek, vagy egy színes vásári csecsebecse, alkotói ugyanabból a feneketlen, isteni alkotás-kútból táplálkoznak. – Amikor férjhez mentem és elhagytam Magyarországot, Édesanyám adott nekem egy hímzést, amit egy elmegyógyintézetbe zárt nő varrogatott. Ez a hímzés nem akármilyen munka. Felhasználta a magyar díszítő virág-elemeket, s azokkal sűrűn behímezte a falvédő nagyságú anyagot. Minden rendszer és szimmetria nélkül, úgy, ahogy megjelent előtte egy belső képben. A közepe táján egy domináns, hatalmas, sötétvörös nyitott virág, mely szinte hangosan beszikolt lelkünkbe. Édesanyám nem tudhatta akkor, amikor ezt nekem ajándékozta, hogy a saját eljövendő életem tükrét adta a kezembe.

Befejező gondolatként még annyit szeretnék fénybe állítani, hogy a rezgéshullámok feltöltik a világmindenséget, és ebben a hatalmas végtelenségben minden kapcsolatban áll egymással. Ezt úgy látták a natív törzsi rendben élő emberek Amerikában, mint Pókaszszony végtelen hálóját, melyben az égitestek fennakadnak. Az élő szimbolika az, ami a táltost biztonságban tartja rezgésszinten. Minél

magasabb vibrációs szintre kerül a tudatunk, annál hatalmasabb szférában pillantjuk meg a valóságot.

Minden, amit ismerünk, más és más energikus megjelenésben mutatkozik meg előttünk. Az emberi agy, a mi 'bio-számítógépünk' megpróbálja felismerni azt, amit a tudatszintünk nem képes sehová sem behelyettesíteni. Így születik meg az archaikus szimbólum-képelek és jelenések rendszere. Igen, azt, amit nem ismerünk fel, szimbolikus köntösbe bújtatja a tudatunk. Végül is az élet maga energia és vibráció, jelenése pedig az ezekből teremtett valóságok sokaságai. Nincsen végzet, csak folytatatlagosság, ugyanabban a hatalmas teremtői szférában. A népmesék és népművészeti elemek mind ebből a magasabb rezgéshullámú szintből jelennek meg alkotóik előtt, azért olyan csodálatosak, hiszen révüléssel állapotban fogannak és jelennek meg az alkotói belső látásban.

Semmi nem olyan lényeges ebben a világban, mint a manifesztáció isteni mintázatban. Helen Keller süketen, vakon és némán született. Írásai lélegzetelállító szépségűek. Mit gondoltok, honnan tudta ilyen fizikai limitációkkal felismerni a Teremtő szépségeit?

Ha emlékeztek a *Nézés, Látás, Révülés* beszélgetésünkre, akkor azonnal felismerjük, hogy Helen Keller a **belső látásában** megjelent világot ismerte fel, azt is a legcsodálatosabb képzetében. E kép inspirálta annak szavakba fűzött megjelenítésére, önkifejezésre és szociális aktivitásra.

Rezgésszint és kreativitás

Igen, a Lélek alkot, s a Teremtővel egységben él. Az alkotói folyamat csodálatos, s a legcsodálatosabb, hogy inspirációval, a „Múzsza csókjával” kezdődik minden kreatív megmozdulás. Az ókori görögök felismerték az inspiráció hatalmát, és még meg is nevezték azt. Gyönyörű, heretikus női alakoknak tulajdonították e szerepkört.

A líra, egy kézben tartható pengető hangszer, a hárfa és egyéb dobozos pengető hangszerek ősanja volt velük asszociálva, vagyis *rezgés és harmónia*, ami alkotó és manifesztációs eszköz a kezükben. Tudjuk, hogy az egész világmindenséget különböző sebességű rezgések tartják mozgásban, életben. Minél magasabb a rezgés, annál magasabbra emelkedik a teremtő tudatossági szintjén való emelkedésünk. A harmóniára való törekvés univerzális egységet teremt, a diszharmónia pedig káoszt. Ha „a szépség Igazság”, akkor a rondaság *gazság* – nézzük meg ezt a két állandóan használt ősi kifejezésünket. A két szó egyetlen hang különbségével teljesen értelmet változtat. Ez az egy hang: I’ – vagyis az Istent megjelenítő hang, mely megváltoztatja a jó és rossz közötti hangrezgésszint-különbséget.

Rezgésszint táltosi látásmódban

A táltosok nem mérik műszerekkel a rezgésszinteket, és nem használják a Schulmann rezonancia táblázatot a világok megismeréséhez és megváltoztatásához. Mégis tudatában vannak a változó valóságoknak, azok rezgésszinti emelkedésének vagy zuhanásának. Vajon miképpen érzékelik ők ezt a láthatatlan erőt, ami

mozgatja a Mindenséget és megváltoztatja a valóságérzékelésünket?

A révülés állapotában felemelik az energikus fényttestük rezgésszintjét, minek eredményeként át tudnak siklani azokba a tudatszintű valóságokba, melyekből információt szeretnének gyűjteni, akár ismeretszerzés, akár gyógyítás végett.

Mi, emberek, nagyon finom, biológiai és lelki szinten tökéletes egységben vagyunk megteremtve. Ami minket éltet és mozgat e világban, nem csak földi szinten működik, hanem átszűrődik energikusan a körülöttünk létező megszámlálhatatlan alsóbb és felsőbb rezgésszintű valóságokba. Ami az egyik embert megkülönbözteti a másiktól energikus megjelenésében, az ugyanaz az erő, ami az embereket megkülönbözteti a táltosoktól. A különbség mindig a rezgésszint közötti másságon múlik. Aki letisztulva elérkezik egy magasabb rezgésszintű valóságlátáshoz, az már nem kíván létezni az alacsonyabb szinteken. Ez az evolúció az isteni rend alapszabályait követi, mely szerint, mint ember, lépésről lépésre el kell érkeznünk egy újabb és újabb tudatszintre. Csodálatossága a tudatszintünk emelkedésének mind a rezgéshullámok „meglovaglásán” múlik.

Az amerikai törzsi népek hitvilága és mitológiája csodálatos gazdagsággal vetíti elénk a világmindenséget és annak mesélő képzetvilágát. A mindenséget a Pókasszony hálójába szövédvé látják. A magyar népköltészetben is találunk hasonló képzetet.

Sarkányon lovagló garabonciás (templomi kazetta, Técső)
Tibold Szabina fényképe